

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ DE BREVILLE

Με μεγάλη έκπληξη, ο Φρειδερίκος Λατούς, διάβασε το γράμμα που του έστειλε ο συμβολαιογράφος του. Το γράμμα αυτό τον πληροφορούσε ότι ένας ξαδελφός του, ο οποίος είχε πεθάνει από λίγο καιρού, του κληροδότησε μισό σπίτι. Μάλιστα, μισό σπίτι! Δηλαδή θα είχε δικαίωμα ο Φρειδερίκος να κατοικήσει σ' αυτό το σπίτι, αν δεχόταν να εγκαταστήσει μαζί του σ' άλλο μισό μία μαζωνική ξαδέλφη του, ή δεσποινίς Λορέντι, της οποίας αγνοούσε και αυτή την ύπαρξη ακόμα.

Ο Φρειδερίκος, επιθυμώντας να μάθει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα τα καθέστετα, έστειλε μ' ένα ταξί στο συμβολαιογράφο του.

— Μάλιστα, κύριε Λατούς, του είπε ο συμβολαιογράφος. Ο ξαδελφός σας σ' έχει αφήσει ένα θαυμάσιο έξοχό σπίτι, *αλλά* 'στο όνομα του να εγκαταστήσετε σ' αυτό με την δεσποινίδα Λορέντι. Δεν θα έχετε ακόμα δικαίωμα ούτε να το νοικιάσετε ούτε να το πουλήσετε αυτό το σπίτι. Μόνο θα μπορούτε να περάσετε σ' αυτό το καλοκαίρι ή και το χειμώνα, αν θέλετε. Έννοείται ότι τον ίδιο καιρό θα μένει εκεί και η δεσποινίς ξαδέλφη σας.

— Παράξενη κληρονομιά! είπε ο Φρειδερίκος.
— Ός φαίνεται, απάντησε ο συμβολαιογράφος, θα τ' αγαπούσε πολύ αυτό το σπίτι ο ξαδελφός σας, και δεν ήθελε να το κατοικήσουν ξένοι.

— Ναι, είπε στεναχωρημένος ο Φρειδερίκος, αλλά είναι τρομερό αυτό που μου επιβάλλει ο μαζωνικής ξαδελφός μου. Να εγκαταστήσω με μία ξαδέλφη μου, την οποία δεν έχω ιδεί ποτέ, ούτε σπόν έννο μου. Μά δεν μου λέτε, κύριε συμβολαιογράφε, την έχετε έσείς αυτή τη γυναίκα; Τι είδους είναι;

Ο συμβολαιογράφος χαμογέλασε κάπως ειρωνικά.

— Δεν ξέρω, απάντησε τι είδους γυναίκα είναι, δεν την έχω ιδεί ποτέ. Μά καθώς ακόμα είναι ακόμα δεσποινίς.

Ο Φρειδερίκος παρατήρησε το κειμενικό μέρος του συμβολαιογράφου και σκέφτηκε.

«Χορίς άλλο, η ξαδέλφη μου, είναι όχι μόνο επαρχιώτισσα, αλλά και γεροντοκόρη! Θα έχω ένα πρόσωπο στεγνό και άχαρο, θα φέρω ντυμεντά φορέματα, και θά'χω ιδέες του παλιού καιρού. Χορίς άλλο, έτσι θα είναι για να μου πη ο συμβολαιογράφος: «Είστε ακόμα δεσποινίς» και μ' ένα τόσο ποτηρό ήθος μάλιστα. Τι φρέν! Θα είμαι υποχρεωμένος να περνώ το καλοκαίρι μου μ' ένα τέτοιο τέρας!...»

— Λοιπόν, κύριε Λατούς, ρώτησε ο συμβολαιογράφος, θα πάτε να το ιδείτε το σπίτι αυτό;

— Δεν βιάζομαι και τόσο, απάντησε ο Φρειδερίκος, κι αφού αποχωρήσετε το συμβολαιογράφο, έγραψε σκεπτικώς.

Όταν βρέθηκε μόνος στο σπίτι του, ο Φρειδερίκος άρχισε να συλλογίζεται:

«Ένα σπίτι στην έξοχη, είναι κάτι που επιθυμούσα πολύ να το έχω. Και να τώρα που μου προσφέρεται, *αλλά* 'στο τέτοιους όρους, ώστε να καταντήσω άδωρον. Ή γεροντοκόρες είναι άνευφορα αθηματικές. Διόλου παράδοξο να μ' έρωτευθη η ξαδέλφη μου. Και τι θα έχω να τραβήξω τότε!... Θα θέλω να την πάρω γυναίκα μου. Φοβή! Λοιπόν πρέπει να τα προλάβω όλα αυτά. Ναι, πρέπει να της πω ότι είμαι άρραβωνιασμένος. Έτσι μόνο θα γλυτώσω. Κι' ως μη γάνω καιρό, θα της γράψω τώρα άμεσα ένα γράμμα διαλωματικό κι' ειγνετικό και στο τέλος με τρόπο θα της δώσω να καταλάβη ότι δεν έχει να ελπίζει τίποτα από μένα».

Κι' ο Φρειδερίκος πήρε την πένα κι' έγραψε την εξής επιστολή:

Άγαπητή ξαδέλφη,

«Είμαι εύτυχής που θα περάσω με την θελκτική σας συντροφιά το εφειτεινό καλοκαίρι. Εδρώνω μου συνεπώς τον μακαριότη ξαδελφό μας, ο οποίος είχε την καλοσύνη να μ'ας κληροδοτήσει το ίδιο σπίτι και να μ'ας υποχρεώνει να εγκατοικήσουμε. Αυτό έχωραποιίσε πολύ και την προσφιλή μου μνηστή, η οποία, δια λόγους ανεξαρτήτους της θελήσως της είναι υποχρεωμένη να περάσει το εφειτεινό καλοκαίρι μακριά μου. Την παρηγορεί όμως

η σκέψις, ότι θα έχω μία τόσο συμπαθή και αδελφική συντροφιά, όπως τη δική σας.

Ο άνυπομονών να σ'ας γνωρίση ξαδελφός σας
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ».

Σε λίγο ο Φρειδερίκος πήγε το γράμμα στο συμβολαιογράφου του.
— Θα με υποχρεώσετε, του είπε, αν στείλετε στη δεσποινίδα Λορέντι αυτή την επιστολή.

— Εδώριστος, απάντησε ο συμβολαιογράφος. Άλλά τί σμάρτισ! Πρώ όλίγου, μέσω του ίδιου της συμβολαιογράφου, και η δεσποινίς Λορέντι μου διεβίβασε ένα γράμμα για σας.

«Άλλοίμονο, σκέφτηκε ο Φρειδερίκος, άρχισαν κι' άλλες τα βάσανά μου. Δεν θάνα μάλιστα καθόλου παράξενο, αν η δεσποινίς ξαδέλφη μου, που προτιεί από τόσα χρόνια!».

Μη θέλοντας όστόσο ο Φρειδερίκος να διαβάση το γράμμα προσητά στο συμβολαιογράφο, το έβαλε στην τσέπη του κι' έγραψε απ' το συμβολαιογραφείο, σχεδόν θυμωμένος.

Όταν πήγε σπίτι, άνοιξε το γράμμα και το διάβασε.

Η δεσποινίς Λορέντι του έγραφε:

Άγαπητέ ξαδελφέ,

«Είμαι πολύ έντυχής που θα περάσουμε μαζί το καλοκαίρι. Άς αναπαύση ο Θεός στο καλύτερο μέρος του Παραδείσου την νηχη του ξαδελφού μου, ο οποίος είχε την ώραία ιδέα να μ'ας κληροδοτήση το ίδιο σπίτι, και να μ'ας υποχρεώσει να εγκατοικήσουμε. Αυτό έχωραποιίσε εξαιρετικά και τον λατρευτό μου μνηστήρα, ο οποίος, δια λόγους ανεξαρτήτους της θελήσως του, είναι υποχρεωμένος να παραθήρηση εφείτος μακριά μου. Είναι εύτυχής όστόσο γιατί δεν θα είμαι μόνη, αλλά θα έχω για παρηγοριά την αδελφική σας συντροφία.

Η άνυπομονόσα να σ'ας ιδή ξαδέλφη σας
ΛΩΡΑ».

«Περίεργο, σκέφτηκε ο Φρειδερίκος, μόλις διάβασε το παραπάνω γράμμα. Άλλ' αυτή η επιστολή είναι σχεδόν απαράλλαχτη με τη δική μου. Έχουμε λοιπόν το ίδιο στυλ!» το δύο ξαδέλφη; Άλλ' εκείνο που μ' ένθουσιάζει είναι ότι η αγαπητή μου ξαδέλφη είναι άραβωνιασμένη. Τι ανακούφισος. Θεέ μου!... Σώθηρα!... Κανένα γεροντοπαλιάρικο, φαίνεται, άδμασε ότι η δεσποινίς κληρονομήσε ένα έξοχό σπίτι και θα τη ζήτηση σέ γαμο. Τα καιμένα τα γεροντοπαλιάρικα!...»

— Καθήστε λοιπόν κι' άκούστε με, του είπε η Λώρα...

Μετά τρεις μέρες ο Φρειδερίκος έλαβε ακόμα ένα γραμματάκι από την ξαδέλφη του. Τόν πληροφορούσε ότι το σπίτι ήταν έτοιμο, ότι είχε εγκατασταθεί εκεί από δύο ήμερών, κι' ότι μπορούσε να πάη κι' αυτός όποια μέρα ήθελε. Ο Φρειδερίκος, καθώς συγκαμημένος από την προθυμία αυτή της ξαδελφής του, πήρε ένα ταξί και ξεκίνησε για την έξοχη. Όταν έφτασε εκεί έμεινε ένθουσιασμένος. Η τοποθεσία ήταν μαγευτική. Το σπίτι ήταν θαυμάσιο γοιτικό ρυθμού, κι' είχε άψιδατά παράθυρα. Ένας κήπος γεμάτος λουλούδια το περιτριγύριζε. Ο Φρειδερίκος μπηρε στον κήπο και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού. Μία κομητή νέα υπηρέτρια του άνοιξε και μόλις τον είδε του είπε χαμογελώντας:

— Μόλις είστε ο ξαδελφός της δεσποινίδος;

— Φρειδερίκος.

— Περάστε, κύριε. Η δεσποινίς σ'ας περιμένει.

Κι' ώδηγησε τον Φρειδερίκο στην τραπεζαρία. Έκει, μία ώρωατήν της κήρας, ντυμένη όλοένα, έστειλε να τον ήτοδεχτη.

«Ψάξτε φίλες έχει η γεροντοκόρη, σκέφτηκε ο Φρειδερίκος. Θα περάσουμε καλά, άσφαλώς».

— Η δεσποινίς Λορέντι, ρώτησε κατόπι ύποκλιόμενος, δεν είναι έδω;

— Έγώ είμαι η δεσποινίς Λορέντι, απάντησε η ώρωαία άγνωστη κι' απλώνοντας το χέρι της στο Φρειδερίκο πρόσθεσε γλυκά: —Κυλώς ώρωαστε, άγαπητέ ξαδελφέ!».

Ο Φρειδερίκος λίγο έλειψε να πέση κάτω από την έκπληξη του. Προσπαθώντας να κινήη την ταχυή του έθωσο κι' αυτός το χέρι του στην ξαδέλφη του, ψιφίζοντας:

— Είμαι εύτυχής για τη γνωομία σας, άγαπητή ξαδέλφη!...

— Καθίστε λοιπόν, εξακολούθησε εκείνη, κι' άκούστε με. Χωρίς να πάω την άδειά σας εγκαταστάθηκα ήδη στο πρώτο πάτωμα κι' άφησα για σας το δεύτερο. Δεν πιστεύω να έχετε αντιρρήσεις; Από το δεύτερο πάτωμα ή θέα είναι ακόμα καλύτερη. 'Αλλ' έπειδή εγώ έχω πολλά έπιπλα, έτοιμασα επάνω και δύο δωμάτια για σας. Έτσι θα μπορείτε να μένετε όπου σας άρεισει. Θά με συγχωρήσετε λοιπόν, γιατί τ'άκανα όλα αυτά, χωρίς να πάω προηγούμενος την άδειά σας;

—Να σας συγχωρήσω; είτε ο Φρειδερίκος. Σας ευγνωμονώ και είμαι...

Παρ' όλιγο να πή «Σας λατρεύω», άλλ' ή εξαδέλφη του τον διέκοψε:

—Και ή δεσποινίς μνηστή σας, τί γίνεται; τον ρώτησε. Είπε καλά; Δεν θα έχω την ευτυχία να την δω ούτε μιά φορά, έφθέτος. 'Ο Φρειδερίκος μελαγχολήσε έξαφνα. 'Αλήθεια, είχε ξεχάσει ότι ήταν... άραβωνιασμένος;. Θυμήθηκε συγχρόνως ότι και ή Λώρα ήταν άραβωνιασμένη. 'Αλλ' αυτή, στ' αλήθεια, άλλοιμονο! 'Οχι ψεύτικα, όπως αυτός. 'Κι' άναγχαζήθη να τή:

—Σας ευχαριστώ, αγαπητή εξαδέλφη. Είπε πολύ καλά ή μνηστή μου. Ίσως έβδη στο τέλος του καλοκαιριού. Και ο κύριος μνηστή σας είναι καλά, επίσης; Δεν θα έχω την ευτυχία να τον γνωρίσω έφθέτος;

—Είπε πολύ καλά, σας ευχαριστώ, απάντησε ή Λώρα. 'Αλλά, δυστυχώς, έφθέτος δεν θα μπορούσά να έρθη καθόλου.

«Ευτυχώς», σκέφτηκε ο Φρειδερίκος, γιατί άρχισε ήδη να ξηλείη τον εύθυμ ήθνητό που ήταν ο άραβωνιαστικός του άγγελιστός αυτός πλάσματος.

Σέ λίγο ή Λώρα όδηγησε το Φρειδερίκο στο επάνω πάτωμα. Τί ώραία τ'είχε διαφύσει όλα, σαν τέλεια νοικοκυριά! 'Ο Φρειδερίκος δεν ήξερε πως να την ευχαριστήσει. Και όταν τόν προσκάλεσε να φάει μαζί, δεν μπόρεσε να τή «όχι». Έτσι έγιναν χορηγοα φίλοι, και ο Φρειδερίκος εγκαταστάθηκε στο «κτίμα τους» την ίδια αυτή βραδιά.

Είπε τρεις μήνες τώρα που ο Φρειδερίκος και ή Λώρα συγκατοικούν. Έχει τρία γνωρίσματα καλά ό ένας τόν άλλο. Πόσο συμφωνούν σ' όλα, στις ίδιες, στα γούστα, στο χαρακτήρα. «Γιατί να είναι άραβωνιασμένη»; σκέπτεται με πόνο ο Φρειδερίκος.

Τό καλοκαίρι όμως πέρασε, πρέπει να χωριστούν. Έκείνη είναι όφρανή, μά ανεξάρτητη και θά πάν να κατοικήσει μόνη στο σπίτι της, στο Παρίσι. Αιτός θ' άρχισή πάλι να καταγίνεται με διάφορες άναρες ισοθέσεις.

Ένα βράδι, περπατούσαν στον κήπο. Ήσαν κι' οι δύο μελαγχολικοί.

—Λίγες μέρες ακόμα θά είμαστε εδώ, είπε ο Φρειδερίκος, και στέναξε. Ή Λώρα στέναξε κι' αυτή.

—Γιατί στενάξετε; ρώτησε ο Φρειδερίκος. Δεν θά πάτε να βρήςτε τόν άραβωνιαστικό σας;

—Και σεις, γιατί στενάξετε, είπε ή Λώρα, δεν θά πάτε να βρήςτε την άραβωνιαστική σας;

—Έπι τέλους, είπε ο Φρειδερίκος, πρέπει να σας πώ την αλήθεια. Δεν είμαι άραβωνιασμένος!

—'Αλήθεια, δεν είστε άραβωνιασμένος; φώναξε ή Λώρα. Τί χαρά, Θεέ μου, τί χαρά! Κι' εγώ δεν είμαι άραβωνιασμένη.

—Δεν είστε άραβωνιασμένη; Τί ευτυχία! φώναξε κι' ο Φρειδερίκος. Μά γιατί λέγατε ότι είστε άραβωνιασμένη;

—Και σεις, γιατί λέγατε ότι είστε άραβωνιασμένος;

—'Ακούστε... Πρίν σας δω, σας φανταζόμουν για καμιά άποκρουτική γεροντοκόρη. Και για να είμαι έν ασφαλεια απέναντι σας, σκέφτηκα να σας γράψω ότι είμαι άραβωνιασμένος.

—Κι' εγώ δεν ξέρω πως σας φανταζόμουν για ένα αντίπαθητικό γεροντοπαλιήγαρο, είπε ή Λώρα. Και για να σωθώ από τις έπιθέσεις σας σκέφτηκα να σας γράψω ότι είμαι άραβωνιασμένη.

—Λοιπόν, είμαστε έλευθεροι κι' οι δύο; 'Ελευθεροί! Μπορούμε ν' αγαπιόμαστε και ν' άραβωνιαστούμε!...

—Ναι, απάντησε ή Λώρα.

Κι' ο Φρειδερίκος έσκυψε και τή φίλησε στο στόμα!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΝΤΕΛΣΩΝ

Ο περίφημος φιλόσοφος Μουής Μέντελσον είχε ένα γυιό, ό οποίος έστερείτο μόν καλλιτεχνικής ίδιοφίας, άλλ' ήταν ικανώτατος έμπορος και είχε κερδίσει πάμπολλα χρήματα.

Γυιός τού έμπορου αυτού ήταν ο Φέλιξ Μέντελσον, ό περίφημος μουσικός, ό οποίος είχε γίνει ένδοξος από τόν καιρό της νεότητός του.

—Δεν μπορώ να καταλάβω ποιός είμαι, έλεγε με παράπονο ό δυστυχισμένος αυτός έμπορος. Όταν ήμουν νέος, με άποκαλούσαν γυιό τού Μουής Μέντελσον. Τώρα πάλι που γέρασα με όνομαίον πατέρα τού Φέλιξ Μέντελσον!...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς την έπαθε ό έξυπνος καλλιερητής τής Κεϋλάνης. Τό τριμερδ μάτι. Τό άφελές κάλλο τών ιδανειών. 'Ο νέος Σολομών και ή σύγχρονη γυναίκα. «Πάρτε το όλόκληρο!» Ένα έξωφρενικό γεύμα. Σκελετός και έντέσθια. Οι άνθρωποι με τά πράσινα καλλία. Τό μαγνητικό νησί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην Κεϋλάνη συνέθη τελευταίος τό ξέξη γόστμο έπεισόδιο: Μιά μέρα ένας άτ' τους έχει εγκατεστημένους 'Αγγλους καλλιεργητάς τσαγιού, ό όποιος είχε τό ένα μάτι γνάλιο, θέλησε να βρής σε κνήγη μαζί μ' ένα φίλο του. Έπειδή όμως ήξερε ότι οι ιδανειούς τους όποιους έχρησιμοποιοΰσε στις φυτείες του θά παραμελούσαν την έργασία τους κατά την άουσία του, κατέφυγε σ' ένα ξύτινο τέχυμα: Έπληξε δηλαδή στο μέρος όπου δουλειαν οι εργάτα του και τούς είπε:

—Εγώ πρόκειται να λείψω για λίγες ώρες. 'Αλλά προσέξτε καλά! Θα σας αφήσω εδώ ένα άτ' τα δύο μου μάτια για να σας επιβλέπει κι' έτσι θα ξέρω ποιός δεν θα έργαστή!...

Και πρds μεγάλην έκπληξην τών ιδανειών έβγαλε τό γνάλιο μάτι του, τό στερέωσε στα κλαδιά ενός δέντρον και έφυγε ήσυχος.

Στην άρχη οι ιδανειούς δουλειαν με πρωτοφανή ήλιο, σίζοντας από καιρό σε καιρό γραφά βλέματα πρds τό γνάλιο μάτι, για να ίδου άν τούς έβλεπε. Στο τέλος όμως ένας άτ' αυτούς πήρε τό τεκεδένιο δοχείο με τό όποιο έπιανε νερό, ζέγυσε σιγά-σιγά στο δέντρο και σκέπασε μ' αυτό τό έννοηλιτικό μάτι για να μη τούς βλέπη.

Όταν λοιπόν ό κνήγη γίνοσε μία κιάποσε ώρες άτ' τό κνήγη, βρήκε όλους τους εργάταί του να κοιμούνται ξένοιαστοί και βέβαια ότι δεν τούς βλέπει κανείς!...

Πρds μήνες παρουσιάστηκαν σε κάποιον 'Αμερικανό δικαστή δύο γυναίκες μ' ένα βρέφος έξη μηνών, τού όποιον διαφιλονεικούσαν και ή δυνή τί μητρότητα.

Ο δικαστής τότε θυμήθηκε τό παράδειγμα τού σοφού Σολομώντος, ό όποιος είχε βρεθεί άλλτε σε παρόμοιο δίλημμα, και παίρνοντας ένα μαζαίρι προσηπάησε ότι θά έκοβε τό μηρό στα δύο για να τούς τό μοιράσει. Ή γυναίκα όμως, έξυπνότερες άτ' αυτόν και πολύ διαφορετικές από τίς 'Εβραίες τής Γραφής, τόν έμπεδίσαν και τού είπαν:

—'Οχι δά! Κρατήστε το όλο στήν!...

Κι' άμέσως έφυγαν άτ' τό δικαστήριό άφίνοντας τό βρέφος στα χέρια τού δικαστού, ό όποιος έτσι αναγαστήρη να τού... νύθετηθη.

Στή Βαλτιμώρα τής 'Αμερικής παρετέθη έχαστος τό πρωτοτιότερο γεύμα τό κόπιοι, στο όποιο έλαβαν μέρος μόνοι γυναίκες με σκελετούς και κατά μέρος τού τραπέζιού ήσαν με τέχνη τοποθετημένα κόκκινα γαυράλλα και μενεξέδες, που παρίσταναν την ανικλοφορία τού αίματος. Οι κατάλογοι τών φαγητών έπλασιάζοντο με ζωγραφιστά συμπλέγματα μυροβίων. Τα κοντάλια και τα μαχαροπήρινα είχαν άντικατασταθεί με χειροφύρινα έργαλεία. Τό άκρον άουτον όμως τής πρωτοτίας ήσαν τά παγωτά πού παρετέθησαν στο τέλος, τά όποια άντι τών σινηθημένων σχημάτιων καρπών, παρίσταναν πνεύμαος, καρδιές, έγκυφάλους, νεφρά και τά τιαύτα!...

Στα περίχωρα τών μεταλλείων χαλκού, τά όποια βρίσκονται στην Κορνονάλη τής 'Αγγλίας, στην Κοόβα, στη Χίλη και άλλωθεν, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι με... πράσινα καλλία! Τό περιεργό αυτό φαινόμενο όφειλεται στις άναθυμιάσεις πού αναδίδει ό χαλκός. Κι' έτσι τό χρώμα τής κόμης τών μεταλλούργων τών μερών αυτών είναι πράσινο σαν τό χλωρό χορτάρι!...

Στη Βαλτική θάλασσα, πρds τό νοτιοανατολικό άκρο τής Σουηδίας, υπάρχει μία νήσος όνομαζόμενη Μπόρνοχολμ, αρκετά περίεργη για ή γεωλογική σύστασή της. Ή νήσος αυτή άποτελείται από ένα έντέλος ιδιαίτερο μύγμα γης και έχει την ιδιότητα να μαγνητίζει τά πλοία έξ άποστάσεως δέκα περίπου μιλίων. Ή μαγνητική τής έπαρρη επί τών πλοίων είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι θαλασσοπόροι τής Βαλτικής μόλις φτάσουν σ' εκείνη την περιοχή αναγκάζονται να ταξείδουον οδηγούμενοι από τούς φάρους.

Έκπds τού Μπόρνοχολμ όμως υπάρχει και στη Νότιο 'Αμερικη κάποιο άκορωτήριό, επίσης μαγνητικό, έξαιρετικά επινδινο για τούς θαλασσοπόρους, καθώς και ή νήσος τής Γουιάδος παρή τής Βραζιλίας. Ή τελευταία έχει τόσο πολλή μαγνητική δύναμη, ώστε εστάθη άδιάνομα να ιδρωθή έα' αυτής τηλεγραφικός σταθμός. Κατόπιν όλων αυτών παιει να θεωρηθή παροδοξολογία τό μαγνητικό βοινδ της 'Χαλιμάς» πού τραβούσε τό σίδερα και τά καρφιά τών καραβιών και ρημάζε συνεπώς τά πλεούμενα!...

